

 ↗ Szvoren Edina

Egy elbeszélés hét fejezete

részlet

A szerencsétlen Jinsong összevagdalta magát. Úgy nézett ki a karja meg a lába, mint műholdképeken a heilongjiangi hegyek. Ügyelt persze, nehogy komoly baja essék. Ezekre a késekre a vendégek is panaszkodni szoktak: nem fogják a tintahalat. Jinsong hanyatt vágódott a mosdó kövén, és amikor rányitottam, a karjából szivárgó vér útját figyelte. Karomba kaptam, és kicipeltem az utcára. Lefektettem egy padra. Első ijedségemben a halántékát csókolgattam. Amikor kiderült, hogy kutya baja, lekevertem neki egy pofont. Nem egyszerű fekvő embert ütni.

Otthon kellett volna maradnia Harbinban, a szüleinkkel. Jinsong az árvíz idején volt ötéves. Talán az a nagy felfordulás — a temérdek úszó bútor: nagymama mosdótálya — zavarta meg. A Lámpások Ünnepe előestéjén letérdelt, átkulcsolta a lábam, és vinnyogva kérlelt, hogy ne hagyjam ott. Azt mondta, tanulni akar. Élni. Úgy nyöszörgött, mint a lányok, akiket letapiztunk, ha tömeg volt a buszon. Az egyik körmünket általában hosszabbra hagytuk, hogy könnyebb legyen fölhasítani a harisnyájukat. Jól tudtuk, hol gyenge az anyag. Apánk akkor a harisnyagyárban dolgozott.

Jinsongot egy ruháskosárban csempésztem ki a házból, úgy-hogy a szüleinktől el se búcsúzott. Nem engedték volna sehova, ha már ötezer jüant fizettek, amikor túllépték a születési kvótát. Jinsong pici és hajlékony, bárhova befér. Anyánk sportolót szeretett volna faragni belőle, de kiderült, hogy Jinsong retteg az üvöltő tömegektől. Gyűlölettel mondja: a nagy fenekűeké a világ. Csak az érvényesül, akinek nagy a fenéke. A tanfelügyelő is kerek fenekű volt, meg a kerületi nevelő — és én is. Jinsong élni akart, meg tanulni, végül persze beírta a büfémmel. A felvételi nem sikerült. Három éve hátráltat itt. Most már honvágya van. Órákon át gubbaszt a gyűlölt Heilongjiang tartomány műholdtérképe előtt. Undorodik a szójaszósz szagától. Mindenre csak fintorog, mint az európaiak. A tányérok kiesnek a kezéből, a rendeléseket összekuszálja. Ha fűszerért küldöm, a tenyerére rajzolom filccel, hogy melyik szektorban találja az olcsó fűszerest. Amikor a legnagyobb szükség lenne rá, elpárolog. Ha sok a vendég, a hátsó udvarban pöfékel, a füstelszívó gégecsöve mögött. Azt hiszi, nem tudom. Jinsong azt mondja, van az emeleten egy kislány, aki néha integet neki. Lehet, hogy újabban képzeseleg.

Legszívesebben kitagadtam volna, amikor bemutatta a barátnőjét — egy sonjálínyint. Figyelmeztettem, hogy az itteni nők másmilyenek. Lármáznak, ha a buszon tapizzák őket. Már a kör-

möm se hosszú a hüvelykujjamon. Felfoghatatlan, Jinsongnak hogyan lehet gusztusa valakire, aki többet tud nála. De hisz épp azért, mondja. A sonjálínyin tanította magyarul. Persze szünet nélkül csak veszekednek, ahogy az errefelé megszokott. A tudás megöli a szerelmet. A magyar lány egyszer a szemem láttára ütötte meg az öcsémet, mert megfélekezett a névnapjáról. Üvöltve kergettem ki a büféből a sonjálínyint. Ha a nevét papírra vetem az írásjegyeinkkel, akkor a függőleges vonalak nincsenek összhangban a vízszintesekkel. Jinsongnak kereken megmondtam: ha a barátnőjét még egyszer idehozza, leveszem róla a kezem.

Most aztán végképp elvesztett minden mértéket. Szőkére festette a haját. Fényes nappal iszik. A hátsó udvar dúcolatán tegnapelőtt fölmászott az emeletre, az integető lányhoz. Kipirult arccal rontott a konyhába: az a kislány be van oda zárva. Saját szemével látta, hogy egy zacskóval bélelt vödörbe pisil. Konzervbabot eszik, meg csipszeket. Megörültél, mondtam, lázálmaid vannak. Kérlelt, hogy nézzem meg én is, ha nem hiszem. Azt akarta, hogy másszak föl vele. Hirtelen akkora ereje lett, hogy alig tudtam ellenállni. Még az udvarra is kirángatott. Hőzöngve mutogatott az emeleti ablakokra, kérlelt, hogy csináljunk valamit. Megráztam Jinsongot a vállánál fogva, és ellöktem magamtól. A büfében épp a töklevesét várta a Török. Némi pénzért megvéd — a többi töröktől. A tökleves persze nincs az étlapon.

Jinsong most a saját archúsát marcangolja. A haját tépi, meg a köténypertlimet. Összetett kézzel rimánkodik, hogy tartasuk meg az integető lányt. Neki kell ez a gyerek. Majd ő fölneveli. Éjjel a hátán hozta le az emeletről, miután fölfeszítette az ablakot. Alig volt nagyobb egy hátizsáknál. Megetette márványos tojással. Amikor a kislány a kezére bukott, és nyaldosni kezdte az éltvonal nélküli tenyerét, elfelhősödött az öcsém tekintete. Ez undorító, mondtam, és szétválasztottam őket. Köptem egyet. Nem érsz te egyetlen jüant se, nemhogy ezeket. Föltárcsáztam a rendőrséget, hogy bejelentsük az esetet. A kislány a sarokba kuporodott. Odanyomtam a kagylót az öcsémnek, hogy beszéljen ő, ha már megtanult magyarul. Jinsong erre összefonta a kezét a mellkasán, és hetykén nézett, ahogy a harbini tanfelügyelő. A nagy fenekűek. Egyszer s mindenkorra elegendem lett Jinsong dolgaiból. A homloka középre sújtottam a telefonkagylóval. A földre zuhant. A szőke Jinsong most fekszik. A fűszerpiac térképe még mindig ott van a tenyerén.